

TIJDENS KANTOORUREN

Eerder verscheen van Aefke ten Hagen:

In naam van mijn vader

AEFKE TEN HAGEN

Tijdens kantooruren

mistral

‘Dit zijn niet mijn collega’s.’

Aefke ten Hagen

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Copyright © 2012 Aefke ten Hagen en uitgeverij Mistral/

FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Cody Wheeler / Shutterstock

Auteursfoto: © Janneke Walter

Typografie en zetwerk: ZetProducties, Haarlem

ISBN 978 90 499 5274 7

NUR 301

www.uitgeverijmistral.nl

www.stoereschrijfster.nl

www.twitter.com/Mistral_boeken

www.facebook.com/uitgeverijmistral

Meer weten over onze boeken?

Schrijf je in voor de nieuwsbrief op www.uitgeverijmistral.nl.

Voor Gerard Klappers

1967 – 2010

die gewoon nog meeleest
en nooit begreep
waarom mensen in een kantoor wilden werken
überhaupt
En eigenlijk
heel veel medelijden had met mensen
met een 9 tot 5-baan

‘Een heleboel mensen zouden een boel slaap tekortkomen
als ze overdag niet naar kantoor hoefden.’

Jean de Boisson, pseudoniem van C. Buddingh (1918-1985)

Proloog

Ik kijk naar buiten en staar naar het lege spoor dat langs het industrieterrein loopt. Zij zit bijna onderdanig op de bureaustoel. Haar handen pulken onrustig aan het zachte materiaal van de leuning en haar donkere haar hangt in doffe pieken langs haar vaalwitte gezicht.

‘Zeg eens eerlijk...’ Mijn stem klinkt hard door de kale, stoffige ruimte. Er liggen wat oude brochures in de vensterbank en een afgedankte perforator. Verder is de kantoorruimte kaal en verlaten. Niemand die ons hoort of ziet. ‘Twijfel jij aan mij?’ dring ik aan.

Ze schudt voorzichtig haar hoofd en snikt even als een angstig hert dat op het punt staat afgeschoten te worden.

‘Wat wil je me vertellen?’ zegt ze dan zacht. ‘Ik ben moe...’ Haar stem sterft langzaam weg, alsof ze de energie niet eens meer kan opbrengen om met me te praten.

Ik wil dat ze opstaat. Ik wil haar in mijn armen nemen, voelen dat zij zich aan me overgeeft. ‘Ik dacht dat wij meer waren dan collega’s.’

Ze schrikt en duikt in elkaar. Ze slaat haar kleine handen voor haar gezicht. Het kring denkt nog steeds dat ze te goed voor me is.

Ik grijp haar bij haar smalle schouders, schud haar magere lijf door elkaar. Ze stoot iets uit dat op een korte, ijsselijke gil lijkt. Ik sla mijn handen om haar keel, ze moet stil zijn. Haar gekrijs sterft langzaam weg. Ze lijkt wel verdoofd en glijdt weg onder mijn han-

den. Haar gezicht raakt met een doffe klap de radiator. Dan ligt haar tengere lichaam onbeweeglijk op de vloerbedekking. Ik draai haar lijf om. Ze beweegt niet meer. Als een lappenpop glijdt ze met mijn bewegingen mee.

In een reflex laat ik haar los en zoek de hartslag in haar hals. Ik voel alleen haar koude, witte huid. Ik probeer het waas voor mijn ogen te verdringen en me te concentreren.

'Nadenken nu!' Ik pak met één hand haar gezicht en probeer haar wakker te schudden. Ze beweegt niet en blijft roerloos op haar rug liggen. Haar armen dicht langs haar lichaam. Haar handen liggen roerloos naast haar op de grond.

Ik loop een rondje om het bureau. Er dendert een trein langs het gebouw die mijn gedachten door elkaar schudt. Voor het weekend zal niemand haar hier zoeken; ik kan haar hier in alle rust weghalen. Maar ik moet er wel zeker van zijn dat ze niet alsnog uit zichzelf wegwandelt. Ik kniel naast haar neer en leg mijn oor tegen haar mond. Ze maakt geen geluid. Toch pak ik de rol touw uit mijn tas en ga op mijn knieën bij haar zitten. Ik trek haar jas uit, voel het koele vel van haar mooie armen in mijn handen en bindt haar vast. Elke beweging, elke aanraking van mijn huid op die van haar emotioneert me. We zijn dichter bij elkaar dan wie ook. Het dunne touw glijdt soepel door mijn vingers. Mijn hartslag wordt rustig.

Alleen wij bestaan.

Hoofdstuk 1

Het rubber is stroef in mijn handen en ik trek het materiaal met moeite over mijn kuiten. Onhandig leun ik met één hand op de schouder van Victor als ik het pak aantrek.

‘Ga er toch even bij zitten!’ zegt Ilona lachend. Met de ene arm vol zwemvesten en in de andere hand een paar helmen, duwt ze me met haar elleboog op de grond.

Ik plof in het zachte groen, naast Zara. Zij puft en leunt met haar schouders tegen de grote rubberen boot die op het gras ligt. Naast haar wurmt ook Sjors zich in zijn wetsuit. Ik vind het bijna gênant voor Sjors en Ilona. Dat je je met gloednieuwe collega’s in je zwemkleding in een wetsuit hijst. Sjors werkt nog geen maand bij NIOT en Ilona amper twee weken.

‘Ik lijk wel een zwanger nijlpaard in zo’n ding!’ klaagt Zara.

‘Nou, als een zwanger nijlpaard er zo uitziet...’ flirt Sjors terwijl hij genietend naar Zara kijkt. Zij gooit haar hoofd in haar nek en lacht.

‘*You’re like a model, babe,*’ doe ik er nog een schepje bovenop terwijl ik het pak over mijn dijen probeer te trekken. ‘En denk aan je mantra...’

‘Ik denk alleen positieve gedachten... Ik denk alleen positieve gedachten,’ dreunt Zara op.

Intussen zie ik dat Victor mijn geklungel geamuseerd bekijkt. Onze manager ontpopt zich hier in de Ardennen als een ware

surfdude. Hij ziet er zelfs in zo'n wetsuit geweldig uit. Anne en Jurgen zitten naast elkaar op het gras en genieten van de zon. Anne kletst terwijl Jurgen zich met gesloten ogen van de wereld afsluit en de zon op zijn bleke gezicht laat schijnen.

'Ik heb nog een zwemvest voor jullie,' meldt Ilona. Ze geeft Zara en mij er één aan. 'En als we zo de raft in gaan doe je deze helm op.'

'*Oh me God,*' klaagt Zara. Ze schudt haar lange donkere krullen terwijl ze eerst even naar Sjors kijkt. Hij geniet zichtbaar van haar aandacht. Voor haar is het een onschuldige spel.

Ik neem het vest en de helm met tegenzin van Ilona aan. 'Waar is dat zwemvest eigenlijk voor nodig?' vraag ik. Ik vind het geen fijn idee dat ik zo meteen strak ingesnoerd ben. 'Zo'n wetsuite drijft toch al?'

'Dat klopt,' zegt Ilona kordaat. 'Maar met een zwemvest blijf je beter drijven.'

'Ik blijf sowieso wel drijven op mijn vet,' zucht Zara dramatisch terwijl ze een minuscule rand vel van haar heupen vastpakt. Ze heeft er zichtbaar moeite mee om haar slanke lijf in zo'n pak te verstoppen.

Ilona bekijkt Zara van een afstand en kijkt dan lachend naar mij.

'Aanstellet,' grinnikt ze terwijl ze met haar hoofd naar Zara gebaart.

Ik glimlach, maar voel me niet op mijn gemak. Met weerstand trek ik het ding aan. 'Ik snak naar lucht als het zo strak zit,' mompel ik tegen niemand in het bijzonder.

'Gewoon rustig adem blijven halen,' adviseert Ilona. 'Je blijft echt wel drijven. We kunnen de instructeur straks vragen op een rustig stuk in de rivier te oefenen, dan kun je voelen hoe het wetsuit en het vest zitten als je in het water ligt.'

'Ik dacht dat ik had afgesproken dat er iemand van de organisatie mee zou gaan,' peinst Victor terwijl hij zijn arm door zijn

zwemvest steekt. ‘Of hebben we meteen groen licht om door te akkeren?’ Hij kijkt om zich heen in de hoop dat er iemand aankomt.

‘Ik heb jaren geraft,’ vertelt Ilona ons. Ze strijkt haar donkere krullen uit haar gezicht. Ze heeft ongelooflijk lange rode nagels. Ze zijn niet eens nep. Jaloersmakend, gewoon. Bij mij breken ze altijd meteen.

‘In Zuid-Afrika, Uganda, Ecuador...’ gaat ze door. Ze geeft twee zwemvesten aan Anne en Jurgen en maakt zichzelf ook klaar voor de boottocht. Ze trekt haar vest aan en schuift de te grote helm over haar hoofd. Haar smalle gezicht en spitse neus lijken er nog langer door.

Een paar weken terug had Ilona een sollicitatiegesprek bij NIOT. Victor vertelde me later dat Ilona tijdens het sollicitatiegesprek aangaf dat haar leven in een rustiger vaarwater was gekomen. Nadat ze jaren in het buitenland had gewoond en nog even als gedetacheerde voor een ICT-bedrijf had gewerkt, wilde ze het liefst bij de overheid in een adviesfunctie werken. Toen zij als meest ervaren kandidaat uit de bus kwam, opperde Victor dat ze meteen mee kon op teambuildingsweekend. Sjors was er ook net bijgekomen voor een tijdelijke ICT-klus, en volgens Victor is een weekendje teambuilden de ultieme manier om elkaar te leren kennen.

‘Heb je ook een zwemvest voor mij?’ vraagt Sjors. ‘En een helm? Of dacht je dat ik er al één op had bij mijn geboorte?’

Zara lacht te hard om Sjors’ grap en ik grinnik omdat ze zo overduidelijk met hem flirt.

Ilona geeft hem het laatste zwemvest en de helm. ‘Iedereen voorzien?’

Sjors wurmt de helm op zijn hoofd. ‘Dat ding zit niet lekker,’ klaagt hij, terwijl hij aan de gesp prutst.

‘Berna is nog steeds ziek, hè?’ fluistert Anne tegen Jurgen. ‘Wat heeft ze nu weer?’

‘Ik geloof dat ze iets met haar rug had,’ gist hij.

‘Berna Goevolk?’ vraagt Ilona.

Ik knik.

‘Die heb ik nog nauwelijks gezien in de tijd dat ik bij NIOT ben,’ zegt Ilona.

‘Wat heeft ze dan precies aan haar rug?’ vraag ik. ‘Kon ze ook niet mee om ons aan te moedigen voor de gezelligheid?’

‘Ik weet de details niet precies, Malou.’ Victor maakt de gesp van zijn helm vast. ‘Het schijnt dat ze aan het herstellen is. Ik heb de arbo van de week nog gesproken.’

‘Volgens mij zag ze de lange autorit ook niet zitten,’ speculeert Zara.

Victor haalt zijn schouders op en loopt naar Ilona, die inmiddels bezig is de boot het water in te slepen.

Sjors staat al in de raft als Ilona iedereen vanaf de kant de boot in helpt. De raft ligt met een touw vast aan de kant. We dragen allemaal zwarte, rubberen schoentjes en een wetsuit. Ik kijk naar de anatomisch gevormde schoentjes van Ilona. Het teengedeelte is gespleten. Ze lijken glimmend nieuw vergeleken met de versleten schoentjes die wij dragen.

‘Die heeft iedere professionele rafter,’ legt Ilona uit terwijl ze me de boot in helpt. Victor pakt mijn hand als ik in de raft stap. ‘Ik draag ze al jaren,’ voegt ze eraan toe.

‘Zo zo,’ merkt Zara op. ‘Wat zien ze er dan nog nieuw uit!’

Ilona lacht. ‘Ik ben zuinig op mijn spullen.’

‘Ik zou ook wel professioneel willen raften,’ zeg ik dapper, en ik grijp me vast aan de rand van de boot voordat ik meteen onderuit ga. Victor knijpt in mijn hand en mijn bloedcirculatie schiet omhoog.

‘Professioneel raften? Jij?’ smaalt Sjors. ‘Ga jij nou maar gewoon een artikeltje voor intranet schrijven en laat het alsjeblieft redigeren.’

Ik schiet in de lach.

‘Jullie voelen je hier al behoorlijk thuis, merk ik,’ zegt Jurgen. ‘Op zich een goed teken natuurlijk...’

‘Dat komt doordat wij zo’n prettig team zijn,’ legt Victor uit. ‘Daarin voelt iedereen zich snel thuis. Toch, Malou?’

Ik glimlach.

Op dit soort dagen is Victor op zijn best. Genietend kijkt hij naar de bedrijvigheid om zich heen in de buitenlucht. Raften zou van hem een kernactiviteit mogen zijn binnen ons team.

‘Wacht!’ roept Ilona. ‘Het is belangrijk om het gewicht over de raft te verdelen.’ Ze pakt een zwarte peddel. Wij krijgen een rode. Sjors lijkt wat overdonderd door Ilona, maar neemt toch de peddel aan.

‘Jullie zijn al bijna klaar voor vertrek, zie ik.’

We draaien ons om en kijken in het lachende gezicht van een jonge vent. Zara werpt me een veelbetekenende blik toe. Op zonnige dagen is ze bronstig als een kat, maar in schril contrast daarmee, blijft ze trouw als een hond aan haar vriend. Ze zou dolgraag met Rik willen trouwen als hij haar vroeg. Maar flirten met andere mannen is haar tweede natuur.

Ik trek veelbetekenend mijn wenkbrauwen naar Zara op als antwoord op haar reactie op de begeleider. Dat ziet ze natuurlijk niet doordat mijn helm bijna over mijn ogen hangt.

‘Hé,’ groet hij. ‘Ik ben Mike.’ Hij pakt de zwarte peddel aan van Ilona.

Jurgen kijkt wat verward naar onze begeleider. ‘Ga jij ons vanmiddag aansturen?’ vraagt hij terwijl hij onhandig aanstalten maakt om Mike een hand te geven en zich dan toch bedenkt omdat niemand zich zo officieel voorstelt.

Mike lacht. ‘Ik ben vanmiddag jullie coach. Hebben jullie al eerder geraft?’

‘Ik wel,’ reageert Ilona vol enthousiasme. ‘Ik heb in Zuid-Afrika geraft, Ecuador... Australië.’

Mike knikt enthousiast. ‘*Black water?*’

‘Ja,’ beaamt Ilona. ‘Black water. Aan de noordkant van Australië. En op de White Nile in Uganda.’ Ze straalt en vertelt vol passie over haar raftverleden.

‘Black water rafting in Australië?’ vraagt Sjors. Hij houdt zijn hoofd scheef en kijkt Ilona onderzoekend aan.

‘Black water rafting in Australië, ja,’ deelt Ilona kort mee. Ze werpt hem een geïrriteerde blik toe alsof hij haar irritante jongere broer is. Het is even stil in de groep.

‘Wat is black water rafting?’ vraagt Anne.

‘Black water rafting is met een autobinnenband onder je achterwerk door een grottenstelsel drijven,’ legt Sjors uit. ‘Dat wilden wij in Nieuw-Zeeland gaan doen.’

‘Ik in Australië,’ zegt Ilona. ‘Maar volgens mij staat er hier iemand te popelen om te gaan.’

‘*Indeed, mates!*’ blèrt Mike. Hij klapt in zijn handen.

Zijn populaire toon stoort niet alleen mij. ‘Waar wil je ons hebben, raftkoning?’ smaalt Sjors.

Mike begint met het aanwijzen van onze plekken. Hij zet mij naast Victor, daarachter Sjors en Ilona; Jurgen en Anne zitten naast elkaar. Ik hoop vurig dat ik niet bij de eerste de beste golf in de armen van mijn leidinggevende vlieg of hem met mijn peddel in zijn gezicht hoek.

‘En waar moet ik dan?’ vraagt Zara als bijna iedereen zit.

‘Ga jij maar bij Sjors op schoot,’ grinnikt Anne.

Dat laat Zara zich geen twee keer zeggen. Ze laat zich zonder moeite van de kant in de raft glijden en belandt soepel in de armen van Sjors, die haar verrast opvangt.

‘Ho ho,’ roept hij zo hard dat iedereen het moet horen. ‘Ik ben niet van steen, hoor!’

‘Als je mijn collega niet was, had ik je een standje gegeven,’ flirt Zara.

‘Welk standje?’ reageert Sjors ad rem.

‘Sjongejongejonge,’ zucht Jurgen, maar ik hoor dat hij bijna in de lach schiet.

‘Zo kan-ie wel weer!’ roept Ilona.

‘Misschien kan Ilona achterin bij jou gaan zitten, Mike. Kan ze je meehelpen sturen,’ hoont Sjors. ‘Je hebt het wel getroffen, want ze heeft al heel veel ervaring!’

‘Dat is eigenlijk geen slecht idee,’ vindt Mike.

Ilona schuift meteen door naar achteren.

‘Heeft iedereen zijn zwemvest aan? Helmen op? Zit iedereen lekker?’ Zonder op antwoord te wachten gaat Mike verder met de instructies. Mijn collega’s zitten afwachtend in de raft. Volgens mij zouden de meesten een moord doen om lekker op kantoor aan een onderzoeksrapport te werken en afspraken in elkaars agenda te schieten.

‘Je vest zit niet goed vast,’ zegt Victor op gedempte toon zodat hij Mike niet stoort tijdens zijn instructies. Hij trekt zo hard aan de banden van mijn zwemvest dat ik mijn evenwicht bijna verlies en nog net niet voorover val. Ik voel dat iets onder in mijn buik zich omdraait. Voor de vorm check ik mijn helm en klik de gesp goed dicht.

‘We gaan zo meteen lekker peddelen,’ roept Mike. ‘Ik ga voortdurend “voorwaarts!” of “achterwaarts!” roepen, let daar goed op. Het eerste stuk van de rivier is meteen pittig. Als ik roep: “links!” of “rechts!” schiet iedereen naar de linker- of rechterkant van de raft.’ Hij beweegt zijn afgetrainde lichaam van links naar rechts. ‘Soms zijn er combinatiepeddels nodig, dan peddelt de linkerkant naar achteren en de rechterkant naar voren. Dan kunnen we de boot draaien. Maar het is allemaal niet zo ingewikkeld, het wijst zich vanzelf. Als ik “vasthouden!” roep, leg je je peddel horizontaal achter je op de rand van de raft en je pakt het witte touw zodat je niet overboord kiepert. *Ready to go?*’

‘Misschien hadden we beter eerst even op het droge kunnen oefenen,’ mompelt Jurgen met een dikke frons in zijn voorhoofd.

‘Heeft iemand nog gekeken wat het weer doet, vandaag?’ vraag ik. ‘Ik heb laatst nog gelezen dat de temperatuurverschillen groter zijn in de Ardennen en dat het weer ook zo kan omslaan.’

‘Wandelende Wiki,’ grinnikt Victor. Hij veegt een blonde pluk haar uit zijn gezicht.

Intussen bedenk ik jachtig wat Mike ook alweer allemaal gezegd heeft, maar ik wil mezelf niet oneindig belachelijk maken door er nog eens naar te vragen.

‘Klopt,’ beantwoordt Mike mijn vraag. ‘Het weer is hier nogal wisselvallig. Maar deze tocht duurt ongeveer drie kwartier. Binnen nu en twee uur blijft het weer ongeveer hetzelfde.’

‘En als het toch gaat regenen zijn we zo weer terug,’ sust Victor. We kijken allebei naar de strakblauwe hemel. Geen vuiltje aan de lucht.

Ik had op een kabbelend begin van onze boottocht gehoopt, maar na het eerste watervalletje versnelt de stroming inderdaad in een flink tempo.

‘Rechts!’ coacht Mike. Voor ik het weet zit Victor tegen me aan. Ik hoor Zara heel hard lachen.

‘En voorwaarts alsjeblieft!’ verzoekt Mike.

Ik grijp mijn peddel en Victor gaat weer naar links. Ik kan Mike slecht horen, dus ik kijk vaak om.

‘Tets harder graag,’ roep ik geërgerd. ‘Ik versta je nauwelijks.’

Achter me hoor ik peddels die tegen elkaar aan kletsen.

‘Hé!’ roept Anne verontwaardigd. ‘Je slaat steeds tegen mijn peddel aan!’

‘Sorry!’ zegt Zara. ‘Ik moet er nog een beetje inkomen.’

Ik kijk achterom. ‘Wel doorpeddelen daar voorin!’ roept Mike. ‘En als ik voorwaarts aangeef, peddel je naar voren, niet naar achteren. Ik zie hier iemand die nog wat moeite heeft met de commando’s!’ Intussen voelen we hoe de stroming weer rustiger wordt.

‘*I think it’s me!*’ zingt Zara. Ik weet dat ze dat alleen zegt voor

mij en ik ben me pijnlijk bewust van mijn geklungel.

‘Jullie kunnen toch wel een beetje peddelen, dames,’ zegt Mike.

‘Weet je het verschil tussen links en rechts wel,’ roept Sjors baldadig tegen zijn buurvrouw.

‘Dat is altijd moeilijk voor vrouwen,’ vindt Jurgen.

‘Laat ze maar, hoor, Malou,’ zegt Zara lachend. ‘Wij hebben allemaal andere kwaliteiten en competenties.’

‘Wat zijn jouw kwaliteiten dan?’ daagt Sjors uit.

‘Ik kan een heel mooie radslag maken en ik kan de Kurmasana,’ somt Zara op. ‘Je helm zit trouwens niet goed. Laat mij maar even.’ Soepel als een kat beweegt ze zich naar Sjors.

‘Kamasutra?’ grinnikt Sjors.

‘Kurmasana. Dat is een asana,’ lacht Zara. Sjors kijkt haar aan alsof ze ineens is overgeschakeld op Oost-Indisch. ‘Een asana is een yogapose. En Kurmasana noemen ze ook wel “de schildpad”. Ik krijg je gesp trouwens niet dicht, Sjors. Ik heb twee jaar in een ashram gezeten in India. Daar heb ik heel veel geleerd van een goeroe.’ Zara spreekt het woord uit als ‘koeroe’. ‘Ik was bevoorrecht. Echt waar.’

‘Dus jij kunt in de meest bizarre standjes thee serveren,’ concludeert Sjors.

‘Yoga gaat vooral om de balans en bewustwording van lichaam en geest. Wie aan yoga doet, komt terug bij zichzelf,’ zegt Zara zweverig. ‘Waar ben jij goed in?’

‘Het enige waar ik keigoed in ben, is in IT-projecten. Op sociaal vlak ben ik een lul. Ik vergeet verjaardagen, collega’s en gezichten. Ik heb me weleens drie keer voorgesteld aan dezelfde vrouw.’

‘Je hebt in elk geval niks te klagen over zelfinzicht,’ vindt Jurgen terwijl hij gestaag doorpeddelt.

‘Maar dat is toch werkelijk niet te geloven!’ roept Ilona. ‘Jezelf drie keer voorstellen aan dezelfde vrouw!’

‘Da’s echt,’ zegt Sjors met een onmiskenbare Nijmeegse tongval.

‘Ik mag blij zijn als ik mijn eigen vrouw ’s avonds nog herken!’

‘Dat is pas een gebrek, zeg,’ plaagt Zara.

‘Geloof niet alles wat hij zegt, hoor!’ schertst Ilona.

Sjors lacht hardop.

‘Hou je peddel vast!’ roept Mike ineens. ‘Peddelen! Achterwaarts! We komen zo dicht bij een rots en daar willen we niet bovenop zitten!’

Iedereen peddelt alsof zijn leven ervan afhangt.

Ik ben zo geconcentreerd aan het peddelen dat ik te laat hoor dat Mike ‘vasthouden!’ roept. Mijn peddel glijdt uit mijn hand, ik ben net te laat om het witte touw van de raft vast te grijpen en vlieg achterover van de raft. Ik val in het koude water dat op verschillende plekken door het oude wetsuit naar binnen sijpelt. Ik probeer naar boven te zwemmen en voel dat ik niet meer boven kan komen doordat ik met mijn hoofd ergens tegenaan stoot. Ben ik onder de boot terechtgekomen? Ik dwing mezelf rustig onder de boot door te zwemmen, terwijl mijn hart in mijn hoofd bonkt. Met mijn ogen stijf dichtgeknepen probeer ik ergens boven water te komen. Net als ik denk dat ik niet langer mijn adem in kan houden, word ik als een verzopen kat door Victor op de boot gehesen. Hij houdt me vast aan de bandjes van mijn zwemvest. Sjors heeft mijn peddel uit het water gevist.

‘Gaat het?’ vraagt Victor bezorgd. Schijnbaar zonder moeite hijst hij minimaal 60 kilo uit het water. Ik hoest de longen bijna uit mijn lijf. ‘Het gaat wel weer,’ zeg ik terwijl ik snel in de raft overeind krabbel. Ik realiseer me dat ik er onooglijk uitzie in deze pose en probeer weer zo snel mogelijk rustig verder te ademen.

‘Gaat het weer, Malou?’ vraagt Ilona. ‘Als je het niet gewend bent is het heel vervelend om onder de boot terecht te komen.’

Als antwoord hoest ik. Zara klopt zacht op mijn rug.

‘We komen zo meteen in een snellere stroming,’ waarschuwt Mike. ‘Alles oké?’ Hij kijkt naar mij.

Ik steek stoer mijn duim op terwijl ik nog steeds zit te *shaken*

door mijn val in het koude water. Volgens mij heb ik in mijn wetsuit geplast.

Mijn zwemvest voelt nu zo strak om mijn lijf dat ik er benauwd van word. De peddel glibbert in mijn vingers. De stroming wordt steeds krachtiger. Ik raak iets rotsachtigs met mijn peddel waar ik zo van schrik, dat ik weer bijna loslaat.

We naderen een rotsblok, maar iedereen peddelt door. Victor draait zich om.

‘Die moeten we omzeilen!’ schreeuwt hij.

We kijken naar Mike. Hij ziet er een beetje ontredderd uit.

‘Wat moeten we doen?’ gil ik. ‘Achteruit?’

Niemand doet iets. Alsof we slachtoffers zijn van het omstanders-effect waarvoor ik tijdens mijn studie ooit gewaarschuwd ben.

‘Allemaal naar links!’ roept Ilona ineens. Ik laat mijn roeispaan los en beweeg me zo snel als ik kan naar de linkerkant van de boot, waar ik bijna de peddel van Victor in mijn gezicht krijg. Een grote golf water spoelt over ons heen. Zara gilt. De raft hangt nu tegen het rotsblok.

‘Sjors is overboord gevallen!’ roept Zara. Ik kijk angstig naar het grove gesteente waar we tegenaan hangen. De boot beweegt met een schok en glijdt langzaam van het rotsblok. Ilona springt zonder een moment van twijfel het koude water in, waardoor de raft met een klap de rivier in kiept.

Als ik achterover in het water val, klap ik hard met mijn helm tegen de rots. Ik probeer mijn adem in te houden, maar mijn hoofd bonkt en ik wil zo snel mogelijk naar boven. Lucht in mijn longen. Ik zwaai met mijn armen, bang om te stikken. Ik schaaft met mijn hand tegen een rotsblok. Dan zijn er twee sterke armen die me van achteren vastgrijpen en naar boven trekken. Proes-tend kom ik boven water. Ik kijk in de bezorgde ogen van Victor. Als ik met mijn ogen knipper zie ik ook de angstige gezichten van mijn collega’s in het water.

Waar is Sjors?